

[Socialministeren.]

ogsaa gøre et Forsøg paa overfor Regeringen at rejse Spørgsmaalet om praktiske Muligheder i den Henseende.

Jeg takker altsaa det ærede Medlem Hr. Fraenkel, og jeg beklager, at jeg ikke kan takke det ærede Medlem Hr. Krag og endnu mindre det ærede Medlem Hr. Christmas Møller, hvis hele Stilling synes mig at tyde paa fuldstændig Afvisning af dette Forslag.

Jeg havde ikke tænkt mig, at jeg i Aften skulde komme ind paa Indsamlings-spørgsmaalet, paa min Stilling som Formand for Indsamling-komiteen og det Initiativ, jeg dør tog. Jeg havde ikke tænkt mig det, fordi jeg synes, det i og for sig ligger udenfor denne Sag, men det ærede Medlem Hr. Krag sagde, at det var lidt vanskeligt at beskæftige sig med dette Forslag om midlertidig Hjælp til arbejdsløse, saa længe den private Indsamlings-komité's Velgørenhed florerede saa stærkt, at man ikke vidste, hvad der overhovedet var tilsigtet, navnlig hvorvidt den højt-ærede Socialminister helt havde opgivet sin tidligere Opfattelse af disse Spørgsmaal og navnlig sit Syn paa Dobbeltforsørgelse. Jeg vil derfor gerne sige lidt om denne Situation og om min Stilling til den.

Først vil jeg takke det ærede Medlem Hr. Krag for, at han i dette Tilfælde tilsyneladende ikke talte ud af Vinduerne eller lod sig paavirke af sin egen Presses stadige Udtalelser om, at Regeringen i Almindelighed og undertegnede i Særdeleshed handlede i Panik som Følge af en knust Rude i min Dagligstue, der kostede 9 Kr., om Frygt for de arbejdsløse eller hjemløse, om Politibeskyttelse o. s. v. Det var vi heldigvis fri for, men alligevel talte det ærede Medlem Hr. Krag paa en saadan Maade om det, der hidtil er sket, at jeg finder Anledning til at sige, hvordan det forholder sig fra mit Synspunkt.

I og for sig vil jeg give den ærede Ordfører Ret i, hvis han mener det, at Socialministeren burde have været tidligere paa Fæde med Hensyn til Arbejdsløshedsproblemet og Hjemløshedsspørgsmaalet, end han har været, og da man jo ikke som Minister kan forsvare sig med, at man kun er et Menneske og ogsaa en Gang imellem skal sove, har jeg intet Forsvar. Jeg har ikke kunnet arbejde stærkere, og mine Embedsmænd har ikke kunnet arbejde stærkere og mere vedholdende end med den Socialreform, der blev forelagt paa halvandet Aar. Jeg har bogstavelig talt ikke

kunnet beskæftige mig med andre Ting, og Diskussionen om Socialreformen var først afsluttet lige op under Jul. Da var jeg saa overanstrengt, at jeg egentlig burde have haft en Ferie, og jeg ved, at ærede Medlemmer, mange af dem, har sagt til mig, at efter det Arbejde, det havde været i halvandet Aar, efter den Slutspurt, havde man maaske ogsaa fortjent den. Hvis jeg havde haft det ganske almindeligt som det ærede Medlem Hr. Krag, der jo intet gjorde for at udarbejde nogen Socialreform, og hvis Embedsmænd, da han sad, hævdede, at det kunde overhovedet ikke gøres, for det var alt for indviklet — hvis jeg havde haft Socialministeriet under normale Former og Forhold, saa tror jeg ogsaa, jeg havde haft mere Tid at ofre paa dette Problem om Arbejdsløsheden, og hvad der kunde gøres mod den, men det har jeg ikke haft, jeg har ikke kunnet skaffe Tid til det før op mod Jul, og hvad skete der saa?

Saa skete der det, at Offentligheden paa forskellig Maade følte sig opskræmt ved visse Demonstrationer fra de arbejdsløses eller de hjemløses Side. Jeg saa paa dette Forhold, og jeg sagde til mig selv: Mon Forholdene i Virkeligheden skulde være saa slemme, som de fremstilles fra de arbejdsløses Organisations Side, skønt vi dog baade har Hjelpekasser og det almindelige Forsørgelsesvæsen?

Og saa gjorde jeg det, som jeg altid vil forsvare i en saadan Situation, og som jeg nærmest vil anse for en Pligt for Socialministeren i en saadan Situation, saa søgte jeg at sætte mig ind i Forholdene, ikke paa Papiret, men i Virkeligheden. Jeg begyndte meget rigtigt med Revolvermanden her fra Rigsdagen, jeg begyndte med at tale med ham for at høre, hvad der laa bagved denne Demonstration, og jeg gik videre og talte med hans Kammerater af de forskellige Afskygninger af de hjemløse og arbejdsløse. Og for at konstatere, om de Udtalelser, de i Almindelighed fremsatte om Forholdene, var rigtige, saa gik jeg, der aldrig — det siger jeg til det ærede Medlem Hr. Hans Hansen — har anmodet om Politiets Beskyttelse, heller ikke efter Skuddet i Rigsdagen, men tværtimod bedt mig fri for den, saa gik jeg alene og trods Politiets Advarsler ud paa de store Herberger om Aftenen mellem 11 og 12. Det gør man vel ikke, hvis man nærer Frygt eller er i Panikstemning. Jeg gik ud for at se, hvad det var for Mennesker, der var der paa disse Herberger, om det var rigtigt, hvad man sagde; om det var rigtigt, hvad man sagde fra den ene Side, at det var Men-